

خورشید پشت ابر!

لالالالاگل پونه، گل خوشرنگ بابونه.
این لالایی‌ها که برای ما یک خاطره ساده و صمیمی است
به‌عنوان آواها و نواهای ملی شناخته می‌شوند.
آواهایی که مخصوص این سرزمین است و نشانه عمق عشق
و عاطفه مادران.
بیا ای دوست اینجا در وطن باش
شریک رنج و شادی‌های من باش
زنان اینجا چو شیر شریزه کوشند
اگر مردی در اینجا باش و زن باش!

یک افسانه قدیمی هست از پنهان کردن خورشید. تمام ابرهای
جهان را جمع کردند برای این که خورشید را مخفی کنند اما
کارساز نبود.
برای من که قصه‌آشنایی است از زنان سرزمین و هنر.
قصه‌آشنای هنر بانوان ایرانی در موسیقی همان خورشید
پنهان‌نشده‌ای است.
آهنگسازان و ترانه‌سرایان خانم ایرانی که آثار پرافتخاری را به‌جا
گذاشته‌اند زنان سرزمین من از هرکسی با موسیقی‌آشنا تر هستند.
لالایی‌های کودکی‌مان را یادتان هست؟!

سبقتی مشترک

و موسیقی‌های اعتراضی

غذای روح آدم است. روح که تشنه می‌شود شما باید آن را سیراب کنید و موسیقی
رای روح آدم. آن هم آدمی که معتقد خدا هم آن را موزون آفریده است. اما موسیقی
هی اوقات طیب است، گاهی اوقات مادر، گاهی هم می‌شود تنها سلاح برای گفتن
شان در قافیه و ردیف و وزن کار را راحت‌تر می‌کند. به قول هانس اندرسون، نویسنده

هرکس به قدر تعقل!

اسلام موسیقی را نکوهش نکرده است. در قرآن کریم آیه‌ای مبتنی بر این که موسیقی حرام یا مکروه است وجود ندارد
و شناخت موسیقی سالم از ناسالم به قدرت تعقل خود آدم‌ها واگذار شده است. بالاخره آدم چند وقت یک بار هم که
شده باید از این هدیه الهی استفاده کند.
اگر دقیق‌تر نگاه کنیم تمام طبیعت بر پایه موسیقی است. صدای باد که در برگ درخت می‌پیچد، صدای پرند هادام
صبح یا حتی موج دریا همه موسیقی طبیعت هستند. آیات قرآن و تلاوت آنها هم آهنگین و همراه با موسیقی است و
پیامبر می‌فرماید: قرآن را با آواز بخوانید که نیکوتر است. حتی در موسیقی ایرانی هم در دوران اسلامی شکوفاتر شد.
زکریای رازی، رودکی و راتبه نیشابوری همه از موسیقیدانان بنام ایران در دوره اسلامی بوده‌اند.
البته با همه اینها ممکن است باز هم کسی شک داشته باشد که من به شما دوست عزیز توصیه می‌کنم سوره مزمل را
بخوانید و به آیات آن خوب دقت کنید.

از چی بگم برات؟!

رپ به عنوان سلاحی برای اعتراض به تبعیض‌ها و
مشکلات اجتماعی از آمریکا و توسط سیاهپوستان
شروع شد و خیلی زود همه جهان را پر کرد. در این
روند ایران هم بی‌نصیب نماند و در اواسط ۱۳۷۰
رپ فارسی متولد شد.
ریتم تند و قافیه‌های به‌اصطلاح کوچه‌بازاری
برخلاف انتظار برای مردمی که گوش‌شان به شنیدن
تصنیف و آواز عادت کرده بود دوست‌داشتنی نبود.
گسترش رپ فارسی به‌طور زیرزمینی و از طریق
اینترنت، به‌ویژه با توجه به این که قسمتی از آثار
زیرزمینی با فحش و ناسزا همراه بود باعث شد که
دفتر موسیقی وزارت ارشاد در مورد مجوز
برای این سبک از موسیقی سختگیرانه
عمل کند.

یک جای تاریک و نمور که کنج دیوارهایش
تار عنکبوت بسته است و روی تاقچه‌اش دبه‌های
ترشی جا خوش کرده. تخته‌فرش‌های خاک‌خورده،
شمعدان‌های شکسته جهاز مامان، چند چمدان
قدیمی و یک گهواره از روزهای کودکی تصویر معمول
ما از زیرزمین است.
تصویری که در سال‌های ابتدایی دهه ۷۰ با ورود
موسیقی ایران به عرصه رپ به هم ریخت. حالا اگر از
دنبال‌کننده‌های رپ فارسی باشید خوب می‌دانید
که زیرزمین یادآور چه خاطرات و گلابه‌هایی است.
چه کسانی آنجا زمین خورده‌اند و دوباره پایشان
را محکم روی زمین کوبیده‌اند. و کل کل‌های
همیشگی بر سر این که کلید زیرزمین دست چه
کسی است تا این که کدام یک پدر رپ فارسی
هستند کدام یک
اعتبار رپ فارسی.

